

"মৰমৰ সন্তানসকল – অন্তৰত দিনে ৰাতিয়ে বাবা-বাবা কৰি থাকিলে অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকিব, বুদ্ধিত থাকিব পিতাই আমাক কুৰেৰৰ খাজানা (ধন-সম্পত্তি) দিবলৈ আহিছে"

প্ৰশ্ন: পিতাই কোনসকল সন্তানক অনেষ্ট (সৎ) ফুল বুলি কয়? তেওঁলোকৰ লক্ষণবোৰ শুনোৱা?

উত্তৰ: অনেষ্ট ফুল সেইসকল যিসকল কেতিয়াও মায়াৰ বশীভূত নহয়। মায়াৰ সংঘাতত নাহে। এনেকুৱা অনেষ্ট ফুল লাষ্টত (শেষত) আহিও ফাষ্ট (প্ৰথম) হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে। তেওঁলোকে পুৰণি সকলতকৈও আগত যোৱাৰ লক্ষ্য ৰাখে। নিজৰ অৱগুণ আঁতৰোৱাৰ পুৰুষাৰ্থত ব্ৰতী হৈ থাকে। আনৰ অৱগুণ নাচায়।

ওঁম শান্তি। শিৱ ভগৱানুবাচ। তেওঁ হ'ল আত্মিক পিতা কিয়নো শিৱ পৰম আত্মা নহয় জানো, আত্মাই হয়। পিতাইতো নিতৌ নতুন-নতুন কথা বুজাই থাকে। গীতা শুনাওঁতা সন্ধ্যাসী আদি বহুত আছে। তেওঁলোকে পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ মূখত কেতিয়াও 'বাবা' শব্দটি উচ্চাৰিত হ'ব নোৱাৰে। এই শব্দটি হৈছেই গৃহস্থী মাৰ্গৰ লোকসকলৰ বাবে। তেওঁলোকতো হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গৰ। তেওঁলোকে ব্ৰহ্মকেই স্মৰণ কৰে। মুখেৰে কেতিয়াও শিৱবাবা বুলি নকয়। লাগিলে তোমালোকে বিচাৰ কৰা। ধৰি লোৱা, চিন্মিয়ানন্দ আদিৰ দৰে ডাঙৰ-ডাঙৰ বিদ্বান সন্ধ্যাসীয়ে গীতা শুনায়, এনেকুৱা নহয় যে তেওঁলোকে কৃষ্ণক গীতাৰ ভগৱান বুলি বুজি তেওঁৰ সৈতে যোগযুক্ত হ'ব পাৰে। নোৱাৰে। তেওঁলোক হৈছে ব্ৰহ্মৰ সৈতে যোগ লগাওঁতা ব্ৰহ্ম জ্ঞানী বা তত্ব জ্ঞানী। কৃষ্ণক কেতিয়াবা কোনোবাই পিতা বুলি ক'ব, এয়া হ'ব নোৱাৰে। তেন্তে কৃষ্ণ গীতা শুনাওঁতা পিতাতো নহ'ল। শিৱক সকলোৱে বাবা বুলি কয় কাৰণ তেওঁ সকলো আত্মাৰ পিতা। সকলো আত্মাই তেওঁক মাতে - পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁ হ'ল চুপ্ৰীম (পৰম), পৰম হয় কিয়নো তেওঁ হৈছে পৰমধাম নিবাসী। তোমালোকো সকলো পৰমধামত থাকা কিন্তু তেওঁক পৰম আত্মা বুলি কয়। তেওঁ কেতিয়াও পুনৰ্জন্মত নাহে। নিজেই কয় - মোৰ জন্ম দিব্য আৰু অলৌকিক। এনেকৈ কোনোবাই ৰখত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক হোৱাৰ যুক্তি শুনাব, এয়া আৰু কোনো হ'ব নোৱাৰে। সেইবাবে পিতাই কয় - মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ, মোক কোনেও নাজানে। মই যেতিয়া নিজৰ পৰিচয় দিওঁ তেতিয়াহে জানিব পাৰে। ব্ৰহ্মক বা তত্বক মান্যতা দিয়াসকলে আকৌ কৃষ্ণক নিজৰ পিতা বুলি কেনেকৈ মানিব। আত্মাসকল সকলোৱে সন্তান নহ'ল জানো। কৃষ্ণক সকলোৱে পিতা বুলি কেনেকৈ ক'ব। এনেকৈ ক'ব জানো যে কৃষ্ণ সকলোৰে পিতা হয়। আমি সকলো ভাই-ভাই। এনেকুৱাও নহয় যে কৃষ্ণ সৰ্বব্যাপি আছে। সকলোৱে জানো কৃষ্ণ হ'ব পাৰে। যদি সকলোৱে কৃষ্ণই হয় তেন্তে তেওঁলোকৰ পিতাও লাগিব। মনুষ্যই সকলো পাহৰি গৈছে। নাজানে, সেইবাবেতো কয় - মোক কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে জানে। কৃষ্ণকতো যিকোনো লোকে জানি ল'ব। বিদেশী সকলেও তেওঁক জানে। লৰ্ড কৃষ্ণ বুলি কয়। চিত্ৰও আছে, আচল চিত্ৰতো নাই। ভাৰতবাসীৰ পৰা শুনিছে, তেওঁৰ পূজা বহুত হয় সেয়েহে আকৌ গীতাত এইটো লিখি দিছে - কৃষ্ণ ভগৱান। এতিয়া ভগৱানক জানো লৰ্ড বুলি কোৱা হয়! লৰ্ড কৃষ্ণ বুলি নকয় জানো। লৰ্ড উপাধি আচলতে ডাঙৰ মানুহে পায়। তেওঁলোকেতো সকলোকে দি থাকে, ইয়াক কোৱা হয় অন্ধকাৰ নগৰী...। যিকোনো পতিত মনুষ্যক লৰ্ড বুলি কৈ দিয়ে। ক'ত আজিৰ এই পতিত মনুষ্য, ক'ত শিৱ বা শ্ৰীকৃষ্ণ! পিতাই কয় - তোমালোকক যি জ্ঞান দিওঁ সেয়া আকৌ লোপ হৈ যায়। মইহে আহি নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰোঁ। জ্ঞানো মই এতিয়াহে দিওঁ। মই যেতিয়া জ্ঞান দিওঁ তেতিয়াহে সন্তানসকলে শুনে। মোৰ বাহিৰে আন কোনেও শুনাব নোৱাৰে। নাজানেই।

সন্ধ্যাসীয়ে শিৱবাবাক জানো স্মৰণ কৰিব পাৰে? তেওঁলোকে নিৰাকাৰ ভগৱানক স্মৰণ কৰিবলৈ ক'বও নোৱাৰে। কেতিয়াবা শুনিছানে? বহুত লিখা-পঢ়া কৰা মানুহেও বুজি নাপায়। এতিয়া পিতাই বুজায় - কৃষ্ণ ভগৱান নহয়। মনুষ্যইতো তেওঁকেই ভগৱান বুলি কৈ থাকে। কিমান পাৰ্থক্য হৈ গ'ল। পিতাইতো সন্তানসকলক বহি লৈ পঢ়ায়। তেওঁ পিতা, শিক্ষক, গুৰুও হয়। শিৱবাবাই সকলোকে বহি বুজায়। বুজি নোপোৱাৰ কাৰণে ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰত শিৱক নাৰাখেই। ব্ৰহ্মাক ৰাখে, যাক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বুলি কয়, প্ৰজাক ৰচনা কৰোঁতা। কিন্তু তেওঁক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। ভগৱানে প্ৰজা ৰচনা নকৰে। ভগৱানৰ কাৰণেতো সকলো আত্মাই সন্তান। আকৌ কাৰোবাৰ দ্বাৰা প্ৰজা ৰচনা কৰে। তোমালোকক কোনে এড'প্ত কৰিলে (তুলি ল'লে)? ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পিতাই এড'প্ত কৰিলে। ব্ৰাহ্মণ যেতিয়া হ'ব তেতিয়াহে দেৱতা হ'বগৈ। এই কথাবোৰতো তোমালোকে কেতিয়াও শুনা নাছিল। প্ৰজাপিতাৰো নিশ্চয় ভূমিকা আছে। এক্ট (কৰ্মকাণ্ড) নালাগে জানো। ইমান প্ৰজা ক'ৰ পৰা আহিব। কোষ বংশাৱলীওতো হ'ব নোৱাৰে। সেই কোষ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণে ক'ব - আমাৰ বংশৰ নাম হৈছে ব্ৰাহ্মণ। নামতো সকলোৰে বেলেগ-বেলেগ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বুলি তেতিয়াহে কোৱা হয় যেতিয়া শিৱবাবা

এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। এয়া হৈছে নতুন কথা। পিতাই নিজেই কয় - মোক কোনেও নাজানে, সৃষ্টি চক্ৰকো নাজানে। সেইকাৰণেতো ঋষি-মুনি সকলোৱে নেতি-নেতি (নাজানো-নাজানো) বুলি কৈ গ'ল। পৰমাত্মাকো নাজানে, পৰমাত্মাৰ ৰচনাকো নাজানে। পিতাই কয় - যেতিয়া মই আহি নিজৰ পৰিচয় দিওঁ তেতিয়াহে জানে। এই দেৱতাসকলে তাত এইটো জানো জানে যে - আমি এই ৰাজ্য কেনেকৈ পালো? দেৱতাসকলৰ এই জ্ঞানেই নাথাকে। পদ প্ৰাপ্ত হৈ যোৱাৰ পিছত জ্ঞানৰ দৰকাৰ নাই। জ্ঞান লাগে সংগতিৰ কাৰণে। এওঁলোকেতো সংগতি প্ৰাপ্ত কৰিলে। এয়া হৈছে ভালকৈ বুজিবলগীয়া গুটী কথা। বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্নসকলেহে বুজে। বাকী যিসকল বুটী-বুটী মাতা আছে, তেওঁলোকৰ ইমান বুদ্ধিতো নাই, এয়াও ডাৰমাৰ প্লেণ অনুসৰি প্ৰত্যেকৰে নিজৰ ভূমিকা আছে। এনেকৈতো নক'ব - হে ঈশ্বৰ বুদ্ধি দিয়া। সকলোকে যদি মই সমানে বুদ্ধি দিওঁ তেতিয়া সকলোৱেই নাৰায়ণ হৈ যাব। সকলোৱে ইজন-সিজনৰ ওপৰত গাৰ্হীত বহিব জানো! অৱশ্যে হয়, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱাটোৱেই সকলোৰে এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য)। সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ। পুৰুষাৰ্থ অনুসৰিহে হ'ব নহয় জানো। যদি সকলোৱে হাত উঠায় - মই নাৰায়ণ হ'ম, তেতিয়া পিতাৰ অন্তৰত হাঁহি নুঠিব জানো। সকলো একে সমান কেনেকৈ হ'ব পাৰে! ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। নাৰায়ণ প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয়। যেনেকৈ এডৱাৰ্ড প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় ... থাকে নহয় জানো। যদিও লক্ষ্য-উদ্দেশ্য এইটোৱেই পিছে নিজেই বুজিব পাৰে নহয় - চলন এনেকুৱা তেন্তে কি পদ পাম? পুৰুষাৰ্থতো নিশ্চয় কৰিব লাগিব। পিতাই ক্ৰমানুসৰি ফুল লৈ আহে, ক্ৰমানুসৰি ফুল দিবও পাৰে কিন্তু এনেকুৱা নকৰে। নিৰাশ হৈ যাব। পিতাই জানে, চাব কোনে বেছি সেৱা কৰি আছে, এওঁ ভাল ফুল। পিছলৈ ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। বহুত পুৰণিও বহি আছে, কিন্তু তেওঁলোকতকৈ নতুনসকল ডাঙৰ-ডাঙৰ ভাল ফুল হয়। এনেকৈ ক'ব - এওঁ প্ৰথম নম্বৰৰ অনেষ্ট ফুল, এওঁৰ কোনো সংঘাত, ঈৰ্ষা আদি নাই। বহুতৰ কিবা নহয় কিবা দোষ-ফুটি নিশ্চয় আছে। সম্পূৰ্ণ বুলিতো কাকো ক'ব নোৱাৰি। শোল্ল কলা সম্পূৰ্ণ হ'বলৈ বহুত যত্ন কৰিব লাগে। এতিয়া কোনো সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। এতিয়াতো ভাল-ভাল সন্তানসকলৰো ঈৰ্ষা বহুত আছে। দোষ-ফুটিতো আছে নহয় জানো। পিতাই জানে সকলোৱে কেনেধৰণৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। জগতৰ লোকে কি জানিব। তেওঁলোকেতো একো বুজি নাপায়। বহুত কমেহে বুজি পায়। দুখীয়াসকলে সোনকালে বুজি পায়। বেহদৰ পিতা পঢ়াবলৈ আহিছে। সেই পিতাক স্মৰণ কৰিলে আমাৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। আমি পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছো, পিতাৰ পৰা নতুন সৃষ্টিৰ অধিকাৰ নিশ্চয় পাম। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই - 100ৰ পৰা ধৰি এক নম্বৰলৈকে। তথাপিও পিতাকতো জানিলে, অলপো যদি শুনে তেন্তে স্বৰ্গলৈ নিশ্চয় আহিব। 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গলৈ অহা সেয়া কম কথা জানো! এনেকুৱাতো নহয় কোনোবা মৰিলে ক'ব 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গলৈ গ'ল। স্বৰ্গনো আছে ক'ত। কিমান মিচআণ্ডাৰষ্টেণ্ডিং (ভুল বুজাবুজি) কৰি দিয়ে। ডাঙৰ-ডাঙৰ ভাল মানুহেও কয় অমুক স্বৰ্গগামী হ'ল। স্বৰ্গ কাক কয়? অৰ্থ একোৱে নাজানে। এয়া কেৱল তোমালোকেহে জানা। তোমালোকো মনুষ্যই, কিন্তু তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা। নিজক ব্ৰাহ্মণ বুলিয়ে কোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ এজন বাপদাদা আছে। সেয়েহে সন্ন্যাসীসকলকো তোমালোকে সুধিব পাৰা যে এয়া যি মহাবাক্য বা ভগৱানুবাচ আছে যে দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা - কি এয়া কৃষ্ণই কয় নেকি যে মামেকম স্মৰণ কৰা? আপোনালোকে কৃষ্ণক স্মৰণ কৰে নেকি? কেতিয়াও হয় বুলি নক'ব। তাতেই প্ৰসিদ্ধ হৈ যাব। পিছে বেচেৰী অৱলাসকল তালৈ যায়, তেওঁলোকে কি জানে। তেওঁলোক নিজৰ অনুগামী (শিষ্য) সকলৰ আগত ক্ৰোধিত হৈ যায়। 'দুৰ্বাসা' (ক্ৰোধিত ব্যক্তি) নামো আছে নহয়। তেওঁলোকৰ বহুত অহংকাৰ থাকে। অনুগামী বহুত আছে। ভক্তিৰ ৰাজ্য নহয় জানো। তেওঁলোকক সুধিবলৈ কাৰো শক্তি নাই। নহ'লেতো তেওঁলোকক ক'ব পাৰা যে আপোনালোকেতো শিৱবাবাৰ পূজা কৰে। এতিয়া ভগৱান বুলি কাক ক'ম? ভগৱান শিল-পাথৰ সকলোতে আছে নেকি? আগলৈ এই সকলোবোৰ কথা বুজিব। এতিয়া কিমান নিচাত থাকে। সকলোৱে পূজাৰী। পূজ্য বুলি কোৱা নহ'ব।

পিতাই কয় - মোক কোনো বিৰলাইহে জানে। মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ - তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো কোনো বিৰলাইহে একুৰেট (সঠিককৈ) জানে। তেওঁলোকৰ অন্তৰ বহুত আনন্দিত হৈ থাকে। এইটোতো জানা নহয় - বাবাইহে আমাক স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিয়ে। কুবেৰৰ খাজনা পাওঁ। আল্লাহ আবলদীনৰ খেলো দেখুৱায় নহয়। ঘাঁহি দিয়াৰ লগে-লগে খাজনা ওলাই আহিল। বহুত খেল দেখুৱায় - খোদা দোস্ত আৰু বাদশ্বাহে কি কৰিছিল, তাৰ ওপৰতো কাহিনী আছে। দলঙৰ ওপৰলৈ যিয়েই আহিছিল তেওঁক এদিনৰ কাৰণে ৰাজ্য দি পঠিয়াই দিছিল। এই সকলোবোৰ হৈছে কাহানি। এতিয়া পিতাই বুজাইছে - খোদা তোমালোক সন্তানসকলৰ দোস্ত (বন্ধু), এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকৰ সৈতে খোৱা-বোৱা কৰে, খেলেও। শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মাবাবাৰ ৰথ এখনেই, তেন্তে নিশ্চয় শিৱবাবাইও খেলিব পাৰে নহয় জানো। পিতাক স্মৰণ কৰি খেলিলে তেতিয়া এওঁৰ মাজতে দুয়োজন আছে। দুজনেই নহয় জানো - বাপ আৰু দাদা। পিছে কোনেও বুজি নাপায়, এনেকৈ কয় যে ৰথত আহিছে, সেয়েহে তেওঁলোকে আকৌ ঘোৰা গাড়ীৰ ৰথ সাজি দিছে। এনেকৈও কোৱা নহ'ব যে কৃষ্ণৰ শৰীৰত শিৱবাবাই বহি জ্ঞান দিয়ে। তেওঁলোকে আকৌ কৈ দিছে - কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ। এনেকৈতো নকয় যে ব্ৰহ্মা ভগৱানুবাচ।

নহয়। এওঁ হ'ল ৰথ। শিৱ ভগৱানুবাচ। পিতাই বহি তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ পৰিচয়, ডুৱেচনৰ (সময় সীমাৰ) কথা শুনায়। যিবোৰ কথা কোনেও নাজানে। যি চেম্বিৰ'ল (হুচিয়াৰ) হ'ব তেওঁৰ বুদ্ধিয়ে কাম কৰিব। সন্ধ্যাসীসকলেতো সন্ধ্যাস কৰিব। তোমালোকেও শৰীৰ সহিত সকলোবিলাক সন্ধ্যাস কৰা, এইটো জানা যে এয়া হৈছে পুৰণা চাল, আমিহে এতিয়া নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগিব। আমি আত্মাসকল ইয়াৰ নিবাসী নহয়। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছে। আমাৰ নিবাসস্থান হৈছে পৰমধাম। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে তাত নিৰাকাৰী বৃক্ষ কেনেকুৱা হয়। সকলো আত্মা তাত থাকে, এয়া অনাদি ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। কিমান কোটি-কোটি জীৱ আত্মা আছে। ইমানবিলাক ক'ত থাকে? নিৰাকাৰী সৃষ্টিত। বাকী এই তৰাবোৰতো আত্মা নহয়। মনুষ্যইতো এই তৰাবোৰকো দেৱতা বুলি কৈ দিছে। কিন্তু সেইবোৰ কোনো দেৱতা নহয়। স্তান সূৰ্য বুলিতো আমি শিৱবাবাক কওঁ। তেন্তে তেওঁক জানো আকৌ দেৱতা বুলি ক'ম। শাস্ত্ৰতো কি কি কথা লিখি দিছে। এই সকলোবোৰ হ'ল ভক্তিমাৰ্গৰ সামগ্ৰী। যাৰ দ্বাৰা তোমালোক অধঃপতিত হৈ আহিলা। ৪৪ জন্ম ল'লে নিশ্চয় অধঃপতিতে নহ'ব জানো। এতিয়া এয়া হৈছে আইৰণ এজেড (লৌহ যুগৰ, তমোপ্ৰধান) সৃষ্টি। সত্যযুগক কোৱা হয় গল্ডেন এজেড (সোণালী যুগৰ, সত্যোপ্ৰধান) সৃষ্টি। তাত কোন আছিল? দেৱতাসকল। সেইখন ক'লে গ'ল - এয়া কোনেও নাজানে। এইটো বুজিও পায় যে পুনৰ্জন্ম লয়। পিতাই বুজাইছে - পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ দেৱতাৰ পৰা সলনি হৈ হিন্দু গ'ল। পতিত হৈ গ'ল। অন্য কাৰোৰে ধৰ্ম সলনি নহয়। এওঁলোকৰ ধৰ্ম কিয় সলনি হয় - কোনেও নাজানে। পিতাই কয় - ধৰ্ম ব্ৰষ্ট, কৰ্ম ব্ৰষ্ট হৈ গ'ল। দেৱী-দেৱতা হৈ থাকোতে পবিত্ৰ যোৰা (যুগল) আছিল। আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোক অপবিত্ৰ হৈ গ'লা। ফলত দেৱী-দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰা হ'লা সেইকাৰণে নাম হৈ গ'ল হিন্দু। দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কৃষ্ণ ভগৱানে প্ৰতিষ্ঠা কৰা নাই। নিশ্চয় শিৱবাবাহে আহি কৰিছিল। শিৱ জয়ন্তী, শিৱৰাত্ৰিও পালন কৰা হয় কিন্তু তেওঁ আহি কি কৰিলে, এয়া কোনেও নাজানে। এখন শিৱ পুৰাণো আছে। আচলতে শিৱৰ এখন গীতাই আছে যি শিৱবাবাই শুনাইছে, আৰু আন কোনো শাস্ত্ৰ নাই। তোমালোকে কোনো ধৰণৰ হিংসা নকৰা। তোমালোকৰ কোনো শাস্ত্ৰতো ৰচা নহয়। তোমালোক নতুন সৃষ্টিলৈ গুচি যোৱা। সত্যযুগত কোনো শাস্ত্ৰ গীতা আদি নাথাকে। তাত কোনে পঢ়িব? তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে এই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে। তেওঁলোকে একোৱে নাজানে। স্বৰ্গত কোনো শাস্ত্ৰ আদি নাথাকে। পিতাইতো দেৱতা কৰি তুলিলে, সকলোৰে সংগতি হৈ গ'ল তেন্তে আকৌ শাস্ত্ৰ পঢ়াৰ কি দৰকাৰ। তাত শাস্ত্ৰ নাথাকে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক স্তানৰ চাবি দিছে, যাৰ দ্বাৰা বুদ্ধিৰ তলা খুলি গ'ল। প্ৰথমতে তলা একেবাৰে বন্ধ আছিল, একোৱে বুজি পোৱা নাছিল। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) কাকো ঈৰ্ষা আদি কৰিব নালাগে। দোষ-ফুটিসমূহ আঁতৰাই সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পঢ়াৰ দ্বাৰা উচ্চ পদ ল'ব লাগে।

(২) শৰীৰ সহিত সকলোৰে সন্ধ্যাস কৰিব লাগে। কোনো প্ৰকাৰৰ হিংসা কৰিব নালাগে। অহংকাৰ কৰিব নালাগে।

বৰদান: 'মোৰ'ক 'তোমাৰ' লৈ পৰিৱৰ্তন কৰি নিচিন্ত বাদশ্বাহ (সম্ৰাট) হওঁতা আনন্দৰ খাজনাৰে ভৰপূৰ হোৱা যিসকল সন্তানে সকলোবিলাক 'তোমাৰ' কৰি দিলে সেইসকলেই নিচিন্ত হৈ থাকে। মোৰ একো নাই, সকলো তোমাৰ... যেতিয়া এনেকুৱা পৰিৱৰ্তন কৰা তেতিয়া নিচিন্ত হৈ যোৱা। জীৱনত প্ৰত্যেকেই নিচিন্ত হ'ব বিচাৰে, য'ত চিন্তা নাই ত'ত সদায় আনন্দ থাকিব। গতিকে 'তোমাৰ' বুলি কোৱা বাবে, নিচিন্ত হোৱা বাবে আনন্দৰ খাজনাৰে ভৰপূৰ হৈ যোৱা। তোমালোক নিচিন্ত বাদশ্বাহসকলৰ ওচৰত অগণন, অক্ষয়, অবিনাশী খাজনা আছে যিবোৰ সত্যযুগতো নাথাকিব।

স্লোগান: খাজনাক (সম্পত্তিক) সেৱাত লগোৱা অৰ্থাৎ জমাৰ হিচাপ বঢ়োৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!